

[Dohrmann]

demokratiets og VS'. Det radikale er mere interessant. Jeg spurgte bl.a. arbejdsministeren, om det nu var regeringens mål, at arbejdstiden skulle nedsættes – det var, da arbejdsministeren meddelte, at hun kunne tiltræde den – og jeg fik det svar, at det havde regeringen ikke taget stilling til endnu. Altså befinder vi os i den situation, at vi, hvis det radikale forslag om motiveret dagsorden bliver vedtaget, eventuelt kunne medvirke til under de trepartsforhandlinger, der skal føres, at beslutte, at spørgsmålet om en arbejdstidsnedsættelse skal medinddrages. Det kan vi selvfølgelig ikke acceptere, når vi har den holdning, at vi ikke mener, Danmark har råd til at nedsætte arbejdstiden.

Nu forlyder det i øvrigt, at fremskridtspartiets stemmer er afgørende for, om det radikale forslag bliver vedtaget, og derfor er det helt afgørende for vores stemmeafgivning, at vi fra såvel de radikale som fra regeringen får tilkendegivet, om man agter at gå imod en forkortelse af arbejdstiden. Får vi ikke denne tilkendegivelse, stemmer vi imod, og vi stemmer imod samtlige tre forslag, for så er folketinget og hele befolkningen i øvrigt bedst tjent med, at vi ender med at forkaste samtlige de dagsordensforslag, der er fremsat.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Nok så mange smukke ord fra regeringen om, at uddannelse er bedre end jobtilbud, kan ikke skjule den kendsgerning, at der står »social katastrofe« især på de kvinder, som efter en uddannelse ikke kan sikres et arbejde, men bliver smidt over på bistandshjælp – hvis de da kan få bistandshjælp. Det er ikke på nogen måde og fra nogen side endnu sandsynliggjort, at der er sikkerhed for beskæftigelse for dem, der har taget en uddannelse. Faktisk sagde arbejdsministeren, at det kunne hun selvfølgelig ikke give nogen som helst garanti for. Det har hun fuldkommen ret i.

Med den viden om de langtidsarbejdsløse jobtilbudsmotageres baggrund, man har, og som arbejdsministeriet selv har fremlagt i sin evaluering af jobtilbudsordningen fra juli 1984, er det grotesk, at nogen politiker i ramme alvor kan påstå, at man på denne måde reelt skulle give de langtidsarbejdsløse en uddannelseschance. Det fremgår nemlig af

samme rapport, at over 52 pct. er ufaglærte arbejdere fra Specialarbejderforbundet, Kvindeligt Arbejderforbund og Kommunalarbejderforbundet. Og vi ved fra nogle andre undersøgelser, at de fleste ufaglærtes skolebaggrund er meget lille. I langt de fleste tilfælde vil de langtidsarbejdsløse, det handler om, komme til kort i konkurrencen med de øvrige ansøgere om uddannelsespladser, sådan som optagelseskriterierne til de forskellige uddannelser ser ud i dag, medmindre de altså forlods skaffes pladser, og medmindre der sættes ekstraordinært ind, og det har vi ingen som helst sikkerhed for at der gør. Vi har slet ingen sikkerhed for, at de kommer ind på uddannelsespladserne alligevel.

Jeg tror da, at hr. Estrup i sit hjertes inderste håber og mener, at det kan lade sig gøre. Men gode tanker og hensigter er ikke nok. Der må kontanter til, og de kontanter er der ingen der har kunnet fravriste nogen. Der er ingen, der har sagt, hvor de er, skønt finansministeren også igen og igen er blevet spurgt herom.

Der er ingen, der har noget som helst imod uddannelse i stedet for perspektivløse jobtilbud. Det er blevet sagt også fra oppositionens side igen og igen. Jeg kan ikke i mit inderste lade være at tro, at regeringen ikke selv tror på sin økonomiske politik, at regeringen godt ved, at der vil blive ved med at være mange langtidsarbejdsløse, for ellers kunne man jo have sagt: det er mere perspektivrigt, at jobtilbud nummer to erstattes af et uddannelsesstilbud, og så have stoppet dér og ikke sat den lille bibemærkning på, at det er bistandshjælpen, der er endestationen. Det er det, der er humlen i det hele. Vi diskuterer i virkeligheden ikke, om jobtilbudsordningen er god eller dårlig. VS synes, at det meget ofte er perspektivløst. Vi synes ikke, det er tilstrækkeligt eller godt, men det er ikke humlen her og nu. Humlen her og nu er, at der står »endestation bistandshjælp« og »varig bistandshjælp« på det, regeringen tænker på, og at det ikke er et progressivt forslag, men at det kun er et besparelsesforslag, som regeringen forventer vil give en besparelse i 1986 på omkring 1½ mia kr., fordi man får folk ud af dagpengeloven over på varig bistandshjælp. Det er det, der er humlen i det.

Til sidst vil jeg blot udtrykke min forundring over, at SF ikke mener, at arbejdsløse